

biotoop

het ogenblik is nu gekomen
dat ik al mijmerend tussen
het groen
gemerkt hebt dat ik
aan de dans niet
ben ontsprongen,
het lied der traagheid
heeft mij ingehaald
en ook al heb ik
in het verleden jouw
schoonheid nog
zozeer bezongen,
mijn eigenhandig
neergepote biotoop,
als ik mijn voeten
naar de toekomst richt
dan rest jullie de sloop,
mijn oude, stille bomen

tine hertmans

juglans

een forse stam
pal voor mijn neus als
ik de voordeur opentrek
pathetisch staat hij daar,
groot, sterk en lichtjes
wiegend in de wind,
pareert zijn noten in
het rond een etmaal lang,
zijn wortelende voet
zwaar verankerd in
beregende grond

zijn kracht is als
die van een man
in volle wasdom
gehamer van noten
op mijn dak, imitatie
van roffelende trom;
zijn fierheid is mijn
expliciete lust en
luisterend naar zijn
vegetatieve stem, zucht
ik onder zijn diepe rust

doch als het zwaard
van damocles hangt
de hakbijl boven zijn
kruinen hoofd, de
mensheid in haar paranoia
ergert zich aan zijn geritsel,
aan 't sterven van
zijn bladeren, blind
voor ademloze pracht,
voor kleuren, intrigerende
geuren, maar kankeren
en zeuren de boom
recht naar het schavot

tine hertmans

klaagzang voor terra

ik drink de zwoele nachten
langs plompverloren
kromgetrokken weggetjes
verkoel mij in haar grachten
aan stekelige ravissante heggetjes
het klinkt als platitude
ik hou niet van betonnen dozen,
maar van het ongerepte
landschap dat zich
voor mij ontvouwt als
een zachtzinnige prelude

want wijl ik slenter langs
de volgestouwde steden
mis ik 't geluid van stilte,
de geur van paarden en
van boerenrozen,
al vormt de wereld zich
om tot woestijn,
naar het geluk van
pure eenvoud zal
ik steeds blijven smachten

tine hertmans

secret garden

ik hoor de winden huilen
door takken en door kruinen
over het dak en langs de muren
een zee van lentebloesems zweeft
zwierig langs oud geleefde stammen
sneeuwend en poederroze
en met het klimmen van de uren
komt ook wat zon tevoorschijn

zo schuiven de seizoenen
dompelen mijn sacrale wildernis
in immer wisselend decor
nu blaast de storm vergeelde
bladeren en dorre twijgjes
in pirouettes rond
dropt ze in vochtig mos
op herfstige hortensia,
hoog boven de schimmelige
geur van zwammen
fluiten merels in kwatrijnen,
tot op het vederlicht moment
waarop ook zij geruisloos
naar de eeuwigheid verdwijnen

tine hertmans

wintereik

de wind strooit kwistig
bosjes eikels in het rond
herfstige reidans van
overrijpe vruchten
loof dan deint en
golft onder de adem
van zijn zuchten

wortelende voeten
forse stam verankerd
in doorweekte aarde,
knoestig verweerde eik
die zorgzaam rationeel
zijn overvolle dracht
voor dit moment sacré
bewaarde

jij spreekt de taal
van leven, dat
kwijnend stil vergaat
en in minieme groei van
openbarstende eikeltjes
later heftig bruisend
weer ontstaat

tine hertmans

treurdicht voor dode bomen

ooit was het hier zo mooi
de zon die door de kruinen scheen
van oude statige bomen

de wind die door de bladeren woei
en ritselend 't geluid verstrooide –
maar dat was voor het menselijk brein
hen eerder nutteloos bevond,
al stonden ze daar nog zo fier
en strak van lijn,
pal in de weg voor koning auto,
een dissonant detail,
werden ze snel en stil geruimd
er kwam een mensenhand
...en rooide –

ooit was het hier zo mooi
dat beeld bestaat nu enkel nog
in vaag vergeten dromen

tine hertmans